

[Kristian Kristensen.]

er givet garantitilsagn — afvikles de i løbet af 15 år, og derfor varer det ikke så længe, før man er betydelig under de 90 pct.

Derudover vil jeg kun sige, at det vist er en ret enestående situation, at et mindretal foreslår at ophæve en lov i samme regeringsperiode, hvori flertallet har gennemført denne lov. Man henstiller glad og frejdig, at det samme flertal, som for godt et års tid siden gennemførte loven, nu skal ophæve den. For at noget sådant overhovedet kunne tænkes, måtte der være sket noget sensationelt, noget, der havde vist, at den pågældende lov var farlig eller i hvert fald uegnet, og det er jo slet ikke tilfældet; jeg tror, at man kan sige tværtimod. Jeg har lige læst beretningen igennem for egnsudviklingsrådets første virkeår, og der ligger i hvert fald ikke deri for mig noget, der opfordrer til, at jeg eller mit parti skulle tage en anden stilling, end vi gjorde ved lovens tilblivelse. Jeg må derfor afvise det af de to oppositionspartier fremsatte forslag.

Alfred Jensen: Da forslaget til loven om egnsudvikling var til behandling, gik den kommunistiske gruppe ind for forslaget, ikke fordi vi mente, at det, der forelå, var i stand til at løse de problemer, vi stod over for angående den skæve industrielle udvikling i landet og angående ophjælpningen af erhvervsliv og beskæftigelse i de forsømte områder. Vi gik ind for det, idet vi sagde: hvis ordningen bare kan hjælpe en lille smule, vil vi ikke modsætte os den, men vi har den opfattelse, at der skal langt mere omfattende og dybtgående foranstaltninger til.

De, der har talt før mig, har jo forsøgt at afsvære socialismen og har sagt, at det er ikke det, det drejer sig om her. Nej, det drejer sig nemlig ikke om socialisme; vi står over for det faktum, at man på kapitalistisk grundlag har forsøgt at løse de vanskelige problemer, der er for en stor del af befolkningen. Jeg har med tilfredshed hørt den beretning, der er givet om resultaterne af denne lov, men forud vidste jeg jo, at selv om der er sådanne resultater, er der langt igen, inden man får løst de foreliggende problemer. Havde jeg ikke vidst dette, kunne jeg høre det igennem

det ærede medlem hr. Peter Nielsens tale, for det ærede medlem gav udtryk for, hvor store besværlighederne er, og hvor lidt det, der er gennemført, egentlig har hjulpet.

Derfor vil jeg sige, at hvis vi endelig skulle revidere denne lov efter knap to års forløb, skulle det ikke være i retning af det, det ærede medlem hr. Lorentzen m. fl. har foreslået; så måtte det være derved, at man tog fat på mere omfattende foranstaltninger, så vi fik problemerne løst i Nordjylland, Vestjylland, Østjylland og på Lolland-Falster, så vi ikke havde de skrigende arbejdsløshedstal, som det ærede medlem hr. Peter Nielsen har nævnt. Jeg har ikke noget imod at rose denne lov, men nok så megen ros af dette lille foretagende kan ikke tilsløre de vanskeligheder og misforhold, der er til stede. Det understreger, at der skal mere til end love af denne art og taler med humoristisk islæt; der må praktiske foranstaltninger til. Det var det, jeg talte om for to år siden, og det er i og for sig det, mit parti og arbejderne i stor stil har sat ind på: mere drastiske foranstaltninger end dem, der er tale om her.

Det er klart, at under disse omstændigheder kan vi ikke støtte det initiativ, som forslagsstillerne her har taget. Vi må vende os imod forslaget, og bliver der udvalgsbehandling, må vi håbe, at man også vil se på de vanskeligheder, der er i de egne, der har været fremdraget her under debatten, og på de mange arbejdsløse, der frister en kummerlig tilværelse i disse områder.

H. K. Sørensen: Mine bemærkninger i dag vil ikke bringe mig i modsætningsforhold til forslagsstillerne og deres ærede ordførere, idet jeg er enig med dem i, at den eksisterende egnsudviklingslov både ved sin tilblivelse, i sin form og i sit indhold ikke er ønskelig. Men jeg fremsatte, da forslaget blev behandlet, nogle betragtninger, der måtte vise, at selve spørgsmålet egnsudvikling ligger mig stærkt på sinde, og jeg vil gerne uddybe disse i dag i håb om, at dette spørgsmål må kunne tages op til drøftelse, og at enighed derom skabes principielt. Jeg så gerne, at denne sag kunne betragtes ikke som en integrerende del af de økonomiske problemer, hvor betragtningsmåden danner skillelinje her i salen, men som en